

Prapůvodní katastrofa

V našem světě řadí stále znovu katastrofy: tsunami zahubilo v prosinci 2004 asi 160 tisíc lidí, zánik Titaniku si vyžádal 1522 životů, Druhá světová válka za sebou nechala 50 milionů mrtvých. Avšak prapůvodní katastrofou byl pád do hříchu v zahradě Eden. Ten je příčinou všech ostatních katastrof, ke kterým kdy na Zemi došlo. Hřích oddělil člověka od Boha. Bez Boha se však dostal do víru věčného zahynutí. Pokud by Bůh nechal v nebi být jen jediný hřích, potom by i tam vstoupilo utrpení a smrt, a to Bůh nechce.

Bohu to láme srdce: Lidé, které stvořil a které miluje, se od něho odvrátili. Vydali se tím všanc smrti. Jedno německé přísloví říká: „Proti smrti nevyrostla žádná bylina.“ Nic proti ní není ani v zahradě Eden! Snad ale Bůh nějaký prostředek má?

Boží pomoc – On poslal svého Syna

Bůh měl svůj plán záchrany už v zahradě Eden o oznámil ho – byť ještě v zastřené podobě – hned po pádu do hříchu: **„Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu“** (1.Mojž. 3,15). A potom v dlouhé řadě prorockých výpovědí stále znovu odkazuje na přicházejícího zachránce, jako např.:

- **„Vyjde hvězda z Jákoba, povstane žezlo [= znamení vlády] z Izraele“** (4.Mojž. 24,17).
- **„A ty, Betléme Efratský, ačkoli jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe mi vzejde ten, jenž bude vládcem v Izraeli, jehož původ je od pradávna, ode dnů věčných“** (Micheáš 5,1).

To poslední poselství o zachránci přinesl anděl, když zjevil Josefovi narození a jméno nebeského dítěte: **„(Marie, tvá manželka...) porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů“** (Matouš 1,20-21).

V průběhu dějin se na světové scéně objevilo mnoho osob, které si mezi lidmi udělaly jméno: císařové a králové, básníci a filozofové, různí guru a věštcí, dobří i zlí. Nikdy ale svět neviděl Boha – až do dne vánoc. To dítě v jeslích není ale takovým bohem, jak si ho představovali Řekové na Olympu nebo Germáni ve Walhollu. On je ten jediný, který může říci: Já jsem Stvořitel, skrze kterého všechno povstalo (Jan 1, 1+3); **„Já jsem pravda“** (Jan 14,6), **„Já jsem dobrý pastýř“** (Jan 10,11), **„Já jsem dveře“** [do nebe] (Jan 10,7).

Jakým způsobem přišel na tento svět? Bylo to s burácením a trumpetami či za rachocení hromu? Doprovázely ho nebeské zástupy? Ne! Bůh zvolil prostou ženu z Izraele – Marii, která u něho našla milost, aby na svět přivedla Božího syna. Tím překvapil i Židy, kteří měli o Mesiáši v povědomí např. následující prorocká slova: **„Hle, přichází**

¹ Übersetzung des Traktates „Krippe, Kreuz und Krone“ ins Tschechische.
Homepage des Autors: www.wernergitt.de

k tobě tvůj král“ (Zachariáš 9,9), nebo **„(Jeho království...) rozdrtí a učiní konec všem královstvím“** (Daniel 2,44). Oni proto nečekali žádné dítě v jeslích, nýbrž krále! Ten měl vystoupit v moci a vyhnat Římany z Izraele, v Jeruzalémě si zřídit svou rezidenci a nejvyššího kněze a zákoníky jmenovat ministry.

Tak ale Ježíš nepřišel, a proto ho Židé odmítli. Přehlédli ta místa Písma, která říkají, že nejdříve musel přijít jako dítě: **„Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán syn...“** (Izajáš 9,5). A na něm závisí, zda strávíme věčnost v nebi nebo v pekle. Tohoto Mesiáše vystihují tři písmena: **J** a dvě **K**:

- **Jesle** (toto písmeno symbolizuje Ježíšův příchod na svět).
- **Kříž** (toto K symbolizuje naši záchranu, kterou Ježíš připravil na kříži).
- **Koruna** (toto K symbolizuje korunu Ježíše jako krále při jeho druhém příchodu)

Není kříže bez jeslí! Není koruny bez kříže! Bez jeslí a kříže pro nás není nebe! Proto musely být nejdříve vánoce!

Co pohoršuje na kříži?

Kritici křesťanské víry kladou stále znovu tuto otázku: Proč ta brutální smrt na kříži? U vaší víry se všechno točí kolem popravčího nástroje. Nemohl Bůh zvolit nějaký jemnější způsob, aby se s námi lidmi vypořádal? Proč byla cesta ke smíření vydlážděná smrtí, bolestí, slzami a zármutkem? Nešlo by to trochu příjemněji, estetičtěji a pokojněji? Nemohl by Bůh prostě nad našimi lidskými nepravostmi přimhouřit oko?

Všechna „proč“ nejsou na místě, protože hřích zlehčují. A to se mi jeví jako nemoc současné doby. Pouze z kříže se můžeme dozvědět, co nenalezneme v žádné knize filozofů a myslitelů:

- Kříž ukazuje, jak velkou propast hřích mezi Bohem a člověkem způsobil. Ta propast je tak nezměrná, že jejím důsledkem je peklo (Matouš 5,29).
- Kříž nám dává realistickou představu o tom, jak daleko Bůh ve své lásce k nám jde, totiž tak daleko, že ve svém synu Ježíši doslova vytrhl to nejbližší jeho srdci.
- Ježíšův kříž je to nejhlubší Boží sklonění. Stvořitel vesmíru a všeho života se nechal popravít jako zločinec, aniž se bránil. Jak vysoká cena za hříchy! Tím ale může Ježíš každého hříšníka k sobě pozvat: **„Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven“** (Jan 6,37). Současně ale platí: Kdo nepřijde, je ztracen – a to navždy!
- Kříž také znamená konec všech lidských cest o spasení. Proto mohl Ježíš tak výlučně prohlásit: **„Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne!“** (Jan 14,6). Všechna náboženství jsou ve srovnání s křížem jen mihotající se fata morgana na poušti ztraceného lidstva.

Poselství vánoc je společně s poselstvím kříže jedinečnou zvěstí o záchraně: **„Vždyť Syn člověka přišel spasit, co zahynulo“** (Matouš 18,11).

On přijde znovu

Ježíš přijde na tento svět podruhé. Pak už ale nikoli jako dítě v jeslích, nýbrž jako král, soudce a vládce světa. U Matouše 24,30 je tato událost zřetelně předpovězena: **„Tehdy se ukáže znamení Syna člověka na nebi; a tu budou lomit rukama všechny čeledě země a uží Syna člověka přicházet na oblacích nebeských s velkou mocí a slávou.“**

Jaký důvod k radosti! Objevuje se stvořitel světa! Přichází zachránce světa! Proč je ale v textu: **„Budou lomit rukama všechny čeledě země“?** Proč volají k horám a skalám **„Padněte na nás a skryjte nás před jeho tvář!“** (Zjevení 6,16)? Mnozí slyšeli za svého života o nezbytném rozhodnutí pro tohoto Ježíše, ale řekli „ne“! Nyní jsou ztraceni a nemohou už nic revidovat. Je neodvolatelně pozdě. Proto volají a nařikají.

Mnozí lidé jdou po cestách, na kterých je Ježíš nepředchází. Bohatství vynalézavosti je zde veliké. Tak např. řekla známá americká herečka *Shirley MacLane*, která žije na jednom ranči se svým psem: „Se svým psem Terryem mám dokonce po svém boku svého vlastního boha – je totiž inkarnací egyptského boha Anubia, který má podobu psa. Může se to zdát zvláštní, ale Terry a já jsme už minimálně jednou prožili společný život ve starém Egyptě. On byl zvířecí bůh a já jsem byla princezna. Nyní nás život opětovně svedl dohromady.“

Ježíš přijde viditelně znovu: **„Hle, přichází v oblacích! Uží ho každé oko, i ti, kdo ho probodli, a budou kvůli němu nařikat všechna pokolení země“**, píše Jan ve Zjevení 1,7. Když 20.června 1969 *Neil A. Armstrong* jako první člověk položil svoji nohu na Měsíc, sledovalo tuto událost 500 milionů lidí v televizi. Anglická *Lady Diana* přišla o život při dopravní nehodě. Když se 6.září 1997 konal v Londýně do té doby největší pohřeb, sledovalo tuto ceremonii 2,5 miliardy lidí v televizi – čtyřicet procent světového obyvatelstva! Tím vstoupila do dějin jako první „globální pohřeb“.

Avšak pro Ježíšův příchod nebude žádná kamera potřebná. Všichni lidé prožijí tuto největší událost světových dějin „živě“. Pro každého bude Ježíš viditelný. To neplatí jen pro světové obyvatelstvo, které v té době bude žít, nýbrž pro všechny generace dějin lidstva. Budou přítom i všichni čtenáři tohoto článku. A tak zůstává k diskusi jen jediná otázka: Ke které skupině patřím? K zástupu těch zachráněných nebo těch ztracených?

Ježíš přijde náhle znovu: **„Neboť jako blesk ozáří oblohu od východu až na západ, takový bude příchod Syna člověka“** (Matouš 24,27). V jednom jediném okamžiku ho bude vidět současně na celém světě. V jakou denní dobu to bude? Odpověď najdeme u Lukáše 17,34: **„Té noci budou dva na jednom loži, jeden bude přijat, a druhý zanechán.“** Takže v noci!? O dva verše dále ale stojí: **„Dva budou na poli (= situace denního světla!), jeden bude přijat, a druhý zanechán.“** Nevím, zda tyto texty znal objevitel Ameriky *Kolumbus*. Musel by z toho vyvodit následující závěr: Pokud druhý příchod nastane v jednom jediném okamžiku, a Bible to popisuje jako situaci dne, ale také noci, potom je to možné jedině na kouli.

Tyto dva verš ukazují ještě něco podstatného. Při druhém příchodu dojde k rozdělení lidstva. Bude se rozlišovat mezi přijatými a ztracenými. Tím se dotýkáme toho zá-

sadního problému lidstva. Jen jedna otázka je důležitá: Patřím k těm zachráněným nebo ztraceným?

Je už rozhodnuto?

Bůh stvořil všechny lidi jako osobnosti, které mají svobodnou vůli. To nás zřetelně odděluje od zvířat. Svobodná vůle dovoluje obojí – vzdát se od Boha nebo se k němu přiblížit. Bůh učinil v Kristu všechno, aby nám otevřel cestu do nebeského království. Bible ale učí a velice naléhavě varuje, že na tu cestu záchrany všichni nevstoupí. Co by zde Bůh mohl udělat? Pokud by nám vzal svobodnou vůli, potom by nás oloupil o naši osobnost; byli bychom stroje, mechanismy nebo roboti, jejichž činnost by probíhala pouze podle vloženého programu. Na tomto i na onom světě je však vůle důležitou součástí osobnosti. Na našem rozhodnutí tak závisí i náš věčný osud.

Jsme na ten přicházející den připraveni? V podobenství o deseti družičkách nás k tomu Pán Ježíš nabádá. Vede nás k zamyšlení: Všech deset bylo přece „věřících“, ony pevně věřily: bude svatba! Všechny se ale podle tohoto svého přesvědčení nechovaly. A jenom pět dosáhlo cíle. Těm pošetilým Ježíš říká: **„Neznám vás!“** (Matouš 25,12). Tím propásly celou věčnost. Nastalo to, o čem *Heinrich Kemmer* jednou řekl: „Člověk se může do pekla i prodřít!“ Od *Hermana Bezzela* pochází důtklivé varování: „Člověk může kostelní lavici úplně prošoupat a přece jít do zahynutí.“ „Věřící“, kteří jen souhlasí s fakty, ale nepromítají je do osobního života, si zahrávají s věčným životem.

Všechno trojí nebo nic

Mnozí lidé o Vánocích každým rokem rádi oslavují Ježíše jako dítě v jeslích. Často u toho zůstane. Ale ta tři písmena – J a dvě K – se nedají oddělit. K Ježíši patří jesle jeho narození do tohoto světa, kříž jeho utrpení s následným vítězstvím vzkříšení, ale také koruna jeho království, kterou při jeho druhém příchodu každý uvidí. Takový byl od počátku Boží plán záchrany z té prapůvodní katastrofy tohoto světa. Tou poslední katastrofou, kterou lidé bez Ježíše prožijí, je peklo. Ta si žel vyžádá více lidských životů než všechny katastrofy dějin, a bude to smrt věčná! Avšak o Vánocích, a nejen tehdy, se nás Bůh ptá zcela osobně, zda nechceme přijmout dar „jeslí, kříže a koruny“. Odpovězte ano, přijměte odpuštění hříchů skrze Ježíše Krista a potvrďte to v modlitbě!

Prof. Dr. Werner Gitt

Překlad z němčiny: *Josef Potoček*

Titulní vyobrazení: *Elisa Christian*